

CAN KUŞ
“Gümüş”
Düşünme Eğitimi Seti 2. Kitap

Muharrem Şirin

Resimleyen
Utku Kabadayı

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti
Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18
Kat 10 Kadıköy-Erenköy/İstanbul
Tel: 0(216) 3011213
Sertifika No: 33717

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin
almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde
kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ISBN 978-605-9385-69-5

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti
Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05
www.egebasim.com.tr
Sertifika No: 12468

Ne zaman okullar tatil olsa köy kalabalıklaşır, çocuk sesleri artardı. Uzunca zamandır hâl böyleydi ama o dev bacalar yapıldı yapılabu durum biraz değişmişti. Son birkaç yıldır köye tatilde gelen sayısı epeyce azalmış fakat okul bahçesi her zamankinden daha çok kalabalıklaşmıştı. Çünkü artık aileler tatilde çocuklarını çalışmaya götürmüyorlardı. Eskiden olsa aynı büyükler gibi onlar da tarlada, bahçede çalışıp bütün yazı böyle geçirirdi. Ancak son beş yıldır tarlalar artık eskisi kadar ekilmiyor, bağ bostan için de anne babalar çocuklarını çağırmyordu.

Köylerinin hemen yanı başına, kocaman bacaları olan bir fabrika yapılmıştı. Başlangıçta herkes buna çok sevinmiş hatta okul olarak onu ziyarete bile gitmişlerdi. Zaman geçtikçe durum tatsız bir hâl almaya başladı. Fabrikanın dev soba borularına benzeyen bacaları gece gündüz duman ve toz püskürtüyor, tarlalardaki mahsulün üstünü griye boyuyordu. Verim gittikçe düşmüştü. Ürünlerini ilçeye götürdüklerinde kimse onları satın almak istemiyor, alanlar ise çok ucuza almaya çalışıyorlardı. Köylüler çaresiz kalmıştı. Tek çözüm ise tarlalarını kül depolama alanı olarak fabrikaya satmaktı. Başlangıçta bunu kimse istemese de zamanla geçim sıkıntısı çekenler birer birer bu yolu seçmişti. Tarlasını satanların bir bölümü de şehre göç etmişti.

Köy artık eskisi kadar kalabalık değildi belki

ama okulun önü her zaman dolu oluyordu. Kızlar ip atlıyor; saklambaç, kovalamaca oynuyordu. Erkekler ise kimi zaman onlara katılsalar da çoğu zaman keşif gezilerine çıkıyorlardı. Bu gezilerin olmazsa olmaz şeylerinden biri bisiklet tekerleğinin iç lastiğinden yaptıkları kuş lastikleriydi. Köye tatile gelenler bu kuş lastiklerine sapan diyorlardı. Kuş lastiği olmayanı keşif gezisine almıyorlar, lastiği kopanla ise dalga geçiyorlardı.

Okulun çalışanı Ayvaz, yaz kış okulda dururdu. Öğretmenler ve çocuklar onu çok severdi. Susayan çocuklar için bahçeye su çıkartır, aniden yağmur bastırdığında çocuklar ıslanmasın diye okulun kapısını onlara açardı. Evi köyde olmasına karşın birçok gün okulda kalırdı. Ayvaz yalnız yaşıyordu. Hiç çocuğu olmamıştı. Eşini de iki yıl önce kaybetmişti. Doktorların, fabrikanın yaydığı dumanın eşinin hastalığını artırdığını söyledikleri günden beri, o dev bacalara düşman gözüyle bakıyordu. Onun bu durumunun sadece Gümüş farkındaydı. Geceleri ağladığını sadece o biliyordu.

Gümüş, okul bahçesinde sayısız kavağın en büyüğünde yaşıyordu. Burada kendisi gibi yüzlerce karga vardı ama o buranın en eskisi, en yaşlısı idi. Ayvaz bu kadar kuşun içinden onu hemen seçer, ne zaman görse yanına çağırırdı. Gümüş'ün bir kandanındaki tüyler epeyce eksikti. O yüzden hep yalpalayarak uçardı. Tam yirmi yıl önce bir bahar sabahı

